

ΤΑΞΙΔΙΑ**ΚΑΪ'ΡΙΝΟ ΣΚΙΤΣΟ**

Στενοσόκακα, φωτισμένα με κόκκινα φανάρια. Τὸ ἓνα ἀφίνουμε, στὸ ἄλλο μπαίνουμε καὶ ποτὲ δὲ σώνονται.

Τώρα κοιτάζω ἓνα μαγαζάκι χαμηλόσκεπο, ποὺ εἶνε σὰν εἶδος τα-
βέρνας. Μέσα, δεξιὰ ἓνας στενὸς σοφᾶς κι ἀπάνω του ἀραδιασμένοι
σταυροπόδι, κάθονται οἱ χωριανοὶ τιλυγμένοι τὶς κλεμπῖες τους, ποὺ
ἦρθαν ἀπὸ κοντινὰ καὶ μακρινὰ χωριὰ γιὰ νὰ τὸ ρίξουν ὀξω.

Φουμέρνουνε χασίς σὲ μακρουλά τσιμπούκια καὶ τὰ μάτια τους λιγο-
θυμίσμένα ρίχνουν σὰν ἀγκίστρια δῶλεμματα γιὰ νὰ ψαρέψουν—ποῖδς
ξέρει—τι μαγικὲς, χίλιων καὶ μιὰ νυχτῶν, εἰκόνες ποὺ περνᾶνε γοργο-
κίνητες στὸ θολωμένο τους μυαλό.

Πιὸ κάτω μιὰ ἑλληνικὴ ἐπιγραφή: Καφενεῖο «ἡ Βραζιλία» μὲ
ξαφνιάζει. Σύγχρονα στ' αὐτιά μου κουδουνίζουν λίγες θυμωμένες φρά-
σεις, σ' ἑφτανησιώτικη προφορὰ, τοῦ καφεντζή πρὸς τὸν παραγιδ—ἓνα
διαβολᾶκο Κασσιώτη—ποὺ ἔσπασε τρία φλυντζάνια στὰ πόδια ἐνὸς
πελάτη ταλλαρά.

Ἀθάνατε ρωμιέ! Πές μου ποιά τρύπα καθαρὴ ἢ ἀκάθαρτη τοῦ
γέρου αὐτοῦ πλανήτη θρίσκειται, ποὺ δὲν ἀκουσεν ἢ δὲν ἀκούει τὴ
μιλιά σου;

Ἀπ' ὀξω στὴ γωνιά, μιὰ λατέρνα τοῦ ἔντεκα εἶν' ἀραγμένη. Ὁ
λατερνατζής γυρίζει τὸ μηχανήμα κι ἓνας ἀμανὲς ξεχύνεται μονότονος
καὶ τιλύγει στοὺς λιμνασμένους ἤχους τοῦ ὅλη τὴν ὑποπτη γειτονιά,
μ' ὅλες τὶς ἀθλίες ὑπάρξεις, ποὺ σκέπουν κάτω ἀπ' τὶς ἀσφυκτικὲς
σκεπές τους. Ὑπάρξεις, ποὺ κυλήστηκαν στὴ λάσπη σὰ βατράχισσες
γιὰ νὰ δίνουν, ἀντὶ γιὰ λίγα γρόσια, τὴν ἡδονὴ τῆς στιγμῆς στοὺς
πηγαينوερχάμενους βατραχοὺς.

Σ' ἄλλο καφενεδάκι, μὲ ντόπιο καταστήματάρχη αὐτόν, πελάτες
εἶναι γεμάτο, ποὺ ἦρθαν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς νὰ σεργιανίσουν τὸ
Μεσίρι, τὴν ξακουστὴ πρωτεύουσά τους. Ἀμίλητοι παρακολουθοῦνε
τοὺς ξεκουφαντικούς ἤχους ἐνὸς νταουλίου ποὺ βαρεῖ μὲ ἄχι μισό-
γυμνος ἀραπαῆκος.

Μέσα ἀπὸ σιδερένια κᾶγκελα, σὰ μέσα ἀπὸ τεράστιο θεριοκλουδί,
προβάλλει πιὸ πέρα ἡ χοντροπέτσω Σουντανέζα σὰν κάποιος σκιαχτής.
Εἶναι κι αὐτὴ ἀπ' τὶς λεγόμενες καὶ μάλιστα ἀπὸ τὶς πιὸ περιζήτητες.

Τὰ πλαδαρά μελαψά της κρέατα φαίνεται πῶς κεντοῦν τὸν πόθο σὲ πλῆθος ἀπὸ πελάτες κι ἡ σειρὰ τῶν ἀσπρων δοντιῶν της, ποὺ ἀφί-
νουν κάποτε νὰ ξανοίγονται τὰ μελιτζανένια της, πρισμένα της χεῖλια,
μαγεύουν καὶ τοὺς πιδ μερακλήδες.

Ζυγιάζει τ' ἀσπράδια τῶν ματιῶν της καὶ θωρώντας μας χαῦνα
μᾶς προσκαλεῖ στὴ λυπαρή της γλῶσσα κιδλο χαϊδεύει ἡδονικά μὲ
τ' ἀρκουθήσια χέρια της τὸ στρογγυλὸ χαλκᾶ, ποὺ εἶνε περασμένος
ἀπὸ τὸ μεσόφραγμα τῆς πλατικομένης μύτης της σὰν σύμβολο τῆς
αἰώνιας βαρβαρότητας ἐνῶ ἡ παραφέντισσα τῆς τρώγλης φουμέρνει
στὴ γωνιά τὸ ναργιλὲ της, κατσοφιασμένη καὶ δυσαρεστημένη ποὺ ἡ
φημισμένη κράχτισσα ἀργεῖ νὰ καταχτήσῃ τίς καρδιές μας.

Ἀγνάντια, στὸ μικρὸ καπνάδικο, ἕνας εὐλαδῆς φαλλάχος διαδάζει,
μ' ὄλ' αὐτά, μεγαλόφωνα χ ω ρ ί α ἀπὸ τὸ ἱερὸ κοράνι, ἐνῶ ὁ καπνοπου-
λητῆς συντροφεύει τὸ διάδασμα μὲ ρυθμικὸ κούνημα τῆς κεφαλῆς, ποὺ
δὲν τὸ διακόβει κι ὅταν ἀκόμα ἐξαναγκάζεται νὰ δώσει πρᾶμα στοὺς
πελάτες καὶ νὰ μετρήσῃ τὸν παρᾶ.

Τάχα τὸ κάνει γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς πειρασμούς του, ποὺ εἶναι
τόσοι πολλοί, μέσα σ' αὐτὰ τὰ πονηρὰ σοκάκια τῆς ζωῆς, ὅπου τὸν
ἐρίξεν ἡ τύχη νὰ κερδίσῃ τό ψωμί του;

Ὅσοσο ὁ Μωάμεθ σίγουρα, δὲ θάχει καμμιά ἀφορμὴ νὰ μένει ὕσα
ρεστημένος, ὅταν θωρεῖ ἀπὸ τὰ οὐράνια σὲ τὶ στενὲς γωνιὲς ἐχώρεσεν
ὁ πλατὺς σὰ φορδομάνικο λόγος του.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

ΠΑΛΙ ΘΑ ΓΥΡΗ Ο ΗΛΙΟΣ....

Πάλι θὰ γύρη ὁ ἥλιος δάφοντας τὰ σύννεφα χρυσὰ καὶ κόκκινα,
καὶ πάλι θὰ τραδηχτοῦν τὰ βουνὰ μακριὰ γιὰ νὰ κοιμηθοῦν τὸ μενε-
ξεδένιο τους ὕπνο.

Καὶ ὁ οὐρανός, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἀντίκρυ ἀπὸ τὴ γιορτὴ καὶ
τὰ χρώματα, θὰ χαμογελάσῃ πάλι μ' ἐκεῖνο τὸ φωτόχαρο χαμόγελο,
τὸ ἥρεμο καὶ διάφανο σὰν τ' ἀνάδαθα νερὰ μικροῦ λιμανιοῦ σὲ ἥρεμο
ἀκρογιάλι.

Καὶ πάλι θαρρῇ ἡ πηχτὴ ἡ νύχτα, ἡ τόσο σκοτεινὴ ὅταν κανεὶς
περιμένει μὲ λαχτάρα τὴν ἡμέρα καὶ τὸ φῶς.

Κι ἀργεῖ! ἀργεῖ νὰ περάσῃ ἡ νύχτα ὅταν εἶναι μονάχος κανεὶς καὶ
περιμένει